

בבית המשפט העליון

עפס"פ 53983-03-25

לפני: כבוד הנשיא יצחק עמית

המערערים: 1. שניר אלגבי
2. גיא אלגבי
3. דן אלגבי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית משפט השלום בחדרה בת"פ
11402-11-20 מיום 18.3.2025 שניתנה על ידי השופט א' אחטר

בשם המערערים: עו"ד תמר אולמן

פסק-דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט א' אחטר) מיום
18.3.2025 בת"פ 11402-11-20 שלא לפסול עצמו מלדון בעניינם של המערערים.

1. עניינו של ההליך מושא הערעור שלפניי בכתב אישום שהוגש נגד המערערים
ביום 4.11.2020, המייחס להם עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות וכן מייחס למערער
1 עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים.

2. ביום 8.12.2024 ניתנה החלטת המותב כי ביום 20.2.2025 תתקיים ישיבת
הוכחות לצורך סיום פרשת התביעה, שמיעת פרשת ההגנה וסיכומי הצדדים, ונקבע כי
על המערערים חלה חובת התייצבות. ביום 19.2.2025, יום לפני הדיון, הגישה באת כוח-
המערערים בקשה לדחייתו נוכח זימונו של המערער 2 בצו חירום למילואים בין הימים
18.2.2025-22.2.2025 (להלן: הצו), אשר צורף לבקשה. לבקשה צורפה עמדת המשיבה,
לפיה היה מקום לבחון אפשרות להתייצבותו של המערער 2 לדיון נוכח אורכו של הצו
והבקשות הרבות שכבר הוגשו במסגרת ההליך לדחיית דיונים, אך הותיר את ההחלטה
לשיקול דעת בית המשפט. עוד באותו היום ניתנה החלטת המותב לפיה "הבקשה נדחית".
בקשת המערערים לעיון מחדש נדחתה ביום 20.2.2025, בבוקר הדיון.

ביום 20.2.2025 התקיימה ישיבת ההוכחות כפי שנקבעה, אליה לא התייצב
המערער 2. בהחלטת המותב שניתנה במהלך הדיון חזר המותב על נימוקיו לדחיית

הבקשה לעיון מחדש – התיק מתנהל מזה שנים רבות בבית המשפט; הצו הונפק כבר ביום 27.1.2025 אולם הבקשה לדחיית מועד הדיון הוגשה יום בלבד לפני מועד הדיון באופן שהציג בפני בית המשפט מעין מעשה עשוי; המספר האישי המצוין בצו לא תואם את מספרו האישי של המערער 2; בשל אורכו של הצו, ניתן היה לנסות לתאם את התייצבותו של המערער 2 לדיון למשך מספר שעות; וזו לא הפעם הראשונה שבה צו מילואים נופל על מועד דיון שנקבע בתיק. עוד נקבע כי במצב דברים זה לא ניתן לחייב את ההגנה לקיים את הליך שמיעת הראיות, אולם יש לחייב את המערער 2 בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של 5,000 ש"ח. ישיבת הוכחות נוספת נקבעה ליום 22.5.2025. ביום 26.2.2025 הגיש המערער 2 בקשה לביטול ההוצאות שהוטלו עליו, ובאותו היום ניתנה החלטת המותב המורה על עיכוב ביצוע תשלום ההוצאות עד להחלטה אחרת.

3. ביום 27.2.2025 הגישו המערערים בקשה לפסילת המותב מלשבת בדין. בבקשה נטען, בין היתר, כי בהחלטותיו, בית המשפט הניח הנחות שגויות ומוטעות ביחס למערערים ולאמינותם; כי הבעת דעתו של המותב ביחס למערערים מעידה על "נעילת" דעתו; כי מתעורר חשש שהמערערים לא יזכו לקבל את יומם בבית המשפט; וכי החלטת המותב גרמה לעיוות דין חמור. המערערים עמדו על כך שהמותב חרץ את דינם באופן שמקים חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשך המשפט, וכי למצער יש להעביר את התיק למותב אחר מטעמים של מראית פני הצדק. לבקשה צורף מכתב ממפקדו של המערער 2 במילואים, ממנו עולה כי הוא ביצע ימי מילואים רבים וכי בשל המצב הביטחוני לא היה ניתן לשחררו לדיון. המשיבה התנגדה לבקשה בטענה כי היא אינה מגלה כל עילה לפסילת המותב מלשבת בדין.

ביום 18.3.2025 ניתנה החלטת המותב הדוחה את הבקשה לפסילתו. בראשית החלטתו תיאר המותב את קצב התקדמות ההליך ואת דחיות הדיונים הרבות שכבר ניתנו – בין בשל בקשות הצדדים, בין בשל נסיבות חיצוניות כמו מלחמת "חרבות ברזל". לגופה של הבקשה, קבע המותב כי אין בהחלטה דיונית הדוחה בקשה לדחיית מועד דיון או בהבעת מורת רוחו של המותב על התנהלות המערערים כדי להוות עילה לפסילתו; כי גם הטלת הוצאות לא מקימה חשש ממשי למשוא פנים, וודאי משניתנה החלטה לעכב את ביצוע תשלום ההוצאות עד להחלטה אחרת; וכי חוסר שביעות רצון מהחלטות בית המשפט לא מבסס חשש אובייקטיבי הדרוש לשם פסילת המותב. עוד צוין כי נראה שהבקשה נועדה להכביד על ניהול ההליך, וכי דינה להידחות על הסף.

4. מכאן הערעור שלפניי, שבו חוזרים המערערים על טענותיהם, ובעיקרם של דברים, כי הבסיס לבקשה אינו חוסר שביעות רצונם מהחלטות המותב או מפסיקת ההוצאות לחובת המערער 2, אלא הוא נעוץ בעובדה שקביעות המותב ביחס למהימנות המערערים מגלות כי דעתו "ננעלה" וכי הוא חרץ את גורלם זה מכבר. עוד נטען כי קביעתו של המותב לפיה הגשת הבקשה נועדה להכביד על ניהול ההליך מצביעה גם כן על חשש ממשי למשוא פנים מצד המותב.

5. דין הערעור להידחות אף מבלי להידרש לתשובה. המבחן לקיומה של עילת פסלות הוא קיומו של "חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט" (סעיף 77א(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984). איני סבור כי חשש כאמור מתעורר בנסיבות המקרה דנן.

ראשית, החלטת המותב שלא לדחות את מועד ישיבת ההוכחות היא החלטה דיונית מובהקת הנתונה לשיקול דעתו של בית המשפט, ואין בה כשלעצמה כדי להקים עילה לפסילת המותב (ראו, למשל, ע"פ 4185/10 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (8.8.2010); עפ"ס 30008-03-25 פלונית נ' משרד הרווחה והשירותים החברתיים חיפה (23.4.2025)). נוכח הנימוקים שעמדו בבסיס החלטת המותב, ובין היתר, הדחיות הרבות שהתבקשו עד לאותו שלב (כך, לדוגמה, ציין המותב כי המערער לא התייצב למועד שנקבע ליום 10.11.2024 והמציא צו מילואים ליום אחד בלבד לאותו תאריך) איני סבור כי מתעורר חשש ממשי למשוא פנים מצד המותב. כך, גם לא מצאתי כי החלטות המותב מלמדות על "נעילת" דעתו – המותב לא הביע עמדה בנוגע למהימנות המערערים או מסקנה כלשהי ביחס לאשמתם או לחפותם, וכל קביעותיו עסקו בבקשה לדחיית מועד הדיון ובצו שצורף לה. ודוק: בית המשפט רשאי להביע את מורת רוחו מהתנהלות הצדדים ואין בביקורת מעין זו כדי להקים, כשלעצמה, עילה לפסילתו (ע"פ 5133/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (12.7.2023)). לבסוף, גם ההחלטה להטיל על המערער 2 הוצאות לטובת אוצר המדינה בשל אי-התייצבותו לדיון לא מקימה עילת פסלות כשלעצמה (עפ"ס 5509-10-24 וקנין נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (4.11.2024)); על אחת כמה וכמה משבית המשפט נעתר לבקשת המערער 2 ועיכב את ביצוע תשלום ההוצאות.

6. סוף דבר, שהערעור נדחה. גם המקרה דנן הוא דוגמה לקלות הבלתי נסבלת של הגשת בקשות פסלות, ואילו לא היה מדובר בהליך פלילי ייתכן שהיה מקום להשית על המערערים הוצאות לטובת אוצר המדינה. אולם, בנסיבות העניין, לא יעשה צו להוצאות.

ניתן היום, א' באייר התשפ"ה (29.4.2025).

יצחק עמית
נשיא